

1.
Časopis pro příznivce asistenčních psů
Helppsík -3/06

Občanské sdružení Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené Vám přináší letos už třetí číslo časopisu Helppsík, aby jste se dozvěděli o tom, jak vnímají dění v Helppes naši klienti a spolupracovníci. Měl by to být časopis pro informace, pobavení a občas i pro poučení. Své články a postřehy zasílejte na adresu kacka@helppes.cz.

Začínáme opět smutně a jak doufám, začne konečně platit pravidlo třikrát a dost a nikdy přistě už nebudou v Helppsíku žádná smuteční oznámení.

Ve čtvrtek 31.6.2006 nás opustila ve věku 2 let asistenční fenka zlatého retrievera Whiskey Chlupaté štěstí pana Ing. Zdeňka Hraběte. Ani nemohu popsat, jak moc je všem Helppesákům líto, že rakovina kostí zmařila život oddané pomocnici a přítelkyni pana Hraběte. Do posledních chvil svého krátkého života dělala svému páničkovi jen radost. Protože byla Whiskey nesmírně jemná a citlivá psí dáma, tak se jistě v psím nebi raduje, že už má její pániček novou psí asistentku. Život už to tak nějak zamotal, že ještě ten den pan Ing. Zdeněk Hrabě získal fenku zlatého retrievera, která také prožívala velmi bolestnou ztrátu. Baruška zesnulé Ivety Urbanové slouží a pracuje dál pro nového pána. Její veselá a rošťácká povaha pomohla překonat panu inženýrovi ten nejhorší smutek. Nejvíce ze všeho chci poděkovat panu Richardovi, manželovi paní Ivetky, který ač s lítostí a smutkem po obou svých holkách, dokázal dát Báře a panu Hraběti tuto novou šanci. Za dva měsíce, které už jsou ti dva spolu, mohu říci, že svou šanci využívají každou minutou.

V neděli 30.6.2006 se rozloučil se životem pan pes, německý ovčák – Freddie Hronovský pramen paní Zuzany Daušové. Bylo mu téměř 14 let. Víím, že je to velmi osobní, doufám, že mi Zuzana promine, že Vám o Ferdovi něco napíšu. Ferda byl z kategorie psů, jací se už téměř nerodí. Byl všemi považován za zlého psa, ale já jsem měla možnost ho poznat blíže a poznat i utajenou a citlivou

2.

stránku jeho povahy. I Freddie dokázal být něžný, hravý a milý jak koťátko. Miloval, když jsem si s ním povídala konejšivým hlasem a drbala ho skrz mříže jeho kotce. Ferda nebyl zlý, byl to jen rozený vůdce a bojovník. To co od lidí i ostatních psů vyžadoval, byl respekt. Jen jsem se chtěla s Ferdou rozloučit.

Až jednou zetím pod jasmínem,
zbaven už obojku a blech,
zůstanu u Tvých nohou stínem,
co provází Tě v šedých dnech.
A dokážu Ti nyní navíc,
že láska psů nezná hranic,
a na srdci mi leží nejvíce,
ať důstojný je můj nástupce.
Bud' k němu shovívavý,
a dej mu, prosím, šanci,
má totiž úkol přetěžký,
zaplnit místo ve Tvém srdci.
Pak budu moci v klidu spát,
když Tebe bude v noci hřát,
jiný už čumák hladový,
pak budu vážně v pokoji,
vždyť pro mě byla velká čest,
žeš byl můj pán a já Tvůj pes.

Whiskey Chlupaté štěstí

Freddie Hronovský pramen

3.

Stvoření světa

Prvního dne stvořil Bůh psa.

Druhý den stvořil Bůh člověka, aby se o psa staral.

Třetí den stvořil Bůh všechna možná jiná zvířata, aby měl pes co žrát.

Čtvrtý den stvořil Bůh těžkou práci, aby mohl člověk vydělávat pro potřeby psa.

Pátý den stvořil Bůh tenisový míč, aby pes pro něj mohl běhat.

Šestý den stvořil Bůh zvěrolékaře, aby pes byl zdravý a člověk chudobný.

Sedmý den chtěl Bůh stvořit všechno ostatní, ale neměl čas, protože musel jít na procházku se psem.

Pravidla psí výchovy

Pes nesmí do domu.

Dobře, pes smí do domu, ale jen do vyhrazených prostor.

Pes smí do všech pokojů, ale nesmí se dotýkat nábytku.

Pes smí jenom ke starému nábytku.

Tak jo, pes smí na nábytek, ale nesmí spát s lidmi v posteli.

Pes smí do postele, když si vzpomene, ale nesmí pod pokrývkou.

Pes smí pod pokrývkou, když je pozván.

Pes smí spát pod pokrývkou každou noc.

Lidé se musí psa dovolit, když chtějí spát pod pokrývkou.

V noci smí být s člověkem pod pokrývkou je jeden pes.

Dobrá, tak teda dva psi, ale nikdy víc.

No,...

(ruku na srdce, nevypadá to u Vás podobně?)

Máme tady exoty

povídání o netradičních plemenech pro výcvik asistenčních psů pro handicapované

Jsou plemena psů určených pro tuto bohužel práci, která nikoho nezarazí, jsou všeobecně přijímána a lidé se na ně už z dálky smějí, protože je dobře znají a vědí - to jsou ti hodní psi. Samozřejmě je to rodina retrieverů. Někomu svojí náturou vyhovují, a to je v pořádku. Mají své klady i zápory, tak jako my všichni. Jiní lidé preferují také klasická plemena, a to je skupina ovčáků. Říkají, když tomu nestojí uši, tak to není pes. Mezi nimi kraluje samozřejmě německý ovčák, tedy

4.

všestranně využitelný pracovní pes. Musím souhlasit s tvrzením, že dobře vycvičený a vyrovnaný německý ovčák je vždy mistrem ve svém oboru. Je to pro mě i tak trošku srdeční záležitost, neboť mým prvním psem byla fenka tohoto nádherného plemene. Ačkoliv nechci dneska psát o psech, které vidáme běžně, musím se aspoň zmínit o belgických a švýcarských bílých ovčácích, kteří jsou méně obvyklí, ale stejně pracovití a vytrvalí. Také border kolie, další moje milované plemeno, už pomalu přestalo být „exotem“, ačkoliv od předání první borderky v ČR, našeho zlatého Doráška, uběhly teprve dva roky.

Prvním „exotem“ v Helpes byl finský špic Tapio Tulli of Storm Valey, první pes tohoto plemene v ČR, takže „exot“ s velkým E. Cvičit špice nebyla žádná lehká práce. Byla to spíše výzva, kterou jsme přijali. Edy, jak ho pojmenovali nevidomí manželé z Prahy, nám předvedl, že se ještě máme co učit. Chápal velmi rychle, jednou mu stačilo ukázat a on to hnedka věděl, jenže. .. Jenže jak na to, aby pracoval, i když se mu zrovna nechtělo. Po dobrém to nešlo, a po zlém už vůbec ne. Byla to válka nervů a byla dlouhá. A ten jeho hlasový projev. Edy se nedal nikam zavřít. Hlasitě se dožadoval společnosti ve dne v noci. Kolikrát od nás slyšel: „Zavři už tu h...., ty jeden zrzavej pomerančí!!!“ Jeho cvičitelka jednoho příšla s vítězným úsměvem na tváři a se slovy: „Mám ho!“ Pak nám to vysvětlila: „Prostě jsem s ním chodila tak dlouho, až to vzdal. Po třech hodinách ten jeho sebevědomý výraz začal mizet a ten jeho zatočený očásek trošku povolil a klesl malinko dolů. Pak se mi poddal.“ Od té doby změnil svůj postoj k výcviku a stal se lehce ovladatelným vodícím psem, který vodí své dva nevidomé pány. Klady: chytrý, bystrý, lehce ovladatelný, jemný, příjemný do ruky. Zápory: uštěkaný, hodně sebevědomý, paličatý.

Nevím, jestli o plemeni, které má už dva zástupce mezi handicapovanými mluvit jako o „exotovi“, ale tak jen krátce. Je to rotwailer. Prvním byl Bady, pes pro holčičku na vozíčku. Byl velmi sebevědomý a sportovní typ. Nedal nám nic zadarmo. Podařilo se mu vysvětlit, že nemusí být tak ostražitý a že lidi jsou docela fajn. Důkazem je, že ho na Super dni 2004 předávala paní Dagmar Havlová a přežila. Bady se stal miláčkem. Druhým zástupcem je fena Deizy, i ona se musela učit správnému vztahu k lidem. Deizy má dar od Pána Boha. Poznává, že se na její paničku blíží srdeční záchvat a dokáže jí to říci. Tak se nebojte rotwailerů s asistenční dečkou. Klady: vrozená empatie k pánovi, dobrá ovladatelnost, ochota k práci, za svého pána by dal život. Zápory: buď respekt, někdy má sklony hlídat svého pána, i když on to zrovna nepotřebuje.

Další skupina – teriéři. „Exot“ číslo tři. Agáta SAKURA ŠMI. To je, ale divné jméno že. Kdo se za ním skrývá. Irská teriéra Amanda, patnáctileté slečny na vozíčku. Asistentka Amanda je pěkné číslo. Na zkoušce uspěla velice

5.

dobře, doma a ve škole pracuje na výbornou, ale když se má předvést před davem lidí, začne vymýšlet lotroviny. Občas to vypadá, že se tak trochu vymýšlíme, že je vycvičená. To když jí třeba napadne skovat se pod Míšin vozík a zůstat tam. Ale abych jí jenom nepomlouvala, tak Vám musím napsat, že Amanda se se svou handicapovanou paničkou zúčastňuje psích výstav a už sbírá první úspěchy. Zajímavé a obdivuhodné na tom je, že Míša jí převádí sama.

Zase teriér. Tentokrát kern teriér, malé ale šikovné zvířátko, které pracuje jako canisterapeutický signální pes pro neslyšícího chlapce. Co k němu říci. Je to dobrý kamarád.

A zase teriér. Už to je rok, co jsme si jeli do Brna pro malé štěndo. To miminko se jmenovalo Yrma Classic Mytys. To nám ale ta holčička vyrostla, vypadá jako mamut a také se tak chová, říkali jsme si ještě před pár měsíci. Ale teď je všechno jinak. Má nádherný sestřih, ušlechtilý výraz, začíná mít chování vznešené dámy, ale velká jako slon je pořád. Její budoucí panička je nevidomá vozíčkářka a naše Mimi jí miluje, tak moc že než půjde do služby, musí trochu ubrat na své lásce, aby jí samou láskou neshodila z vozíku. Míma pracuje s velkým nasazením a dělá své cvičitelce Janě velkou radost. My máme také radost, že jí cvičí Jana a ne my. Jak se říká, těžko na cvičišti, lehký na bojišti. Dnes už nikdo nepochybuje, že to Mimi zvládne. Jo, a Mimi je erdelteriér. Klady teriérů: osobitá povaha, ušlechtilý zjev, pes jednoho pána, nelíná. Zápory: náročný výcvik, paličatost, střelené nápady, úprava srsti.

A máme tu další skupinku – knírači- dva malý a jeden velký. Středák zatím chybí. Ty dvě malé jsou slečny. Darka všem vyráží dech svou nádhernou poslušností a milou povahou. Pracuje už rok pro svého tělesně postiženého mladého pána a je prostě jednička. Chasinta je teprve ve výcviku a už brzy půjde do služby. Darka jí nasadila laťku hodně vysoko. Ten velký je kluk. Bude pracovat pro nevidomou paní a zatím se učí zvládat všechny své budoucí povinnosti. Jmenuje se Ready. Velkého knírače jsme vybírali pro tělesně postiženého klienta a důvodem pro toto plemeno byla jeho velikost, aby mohl poskytnout i oporu svému pánovi. Tento klient však psa musel odmítnout kvůli zhoršení svého zdravotního

6.

stavu. Ale nová panička už se na Redýska moc těší. Klady: velmi dobrá poslušnost, empatie k handicapovaným, nelíná. Zápory: úprava srsti, věčně mokré fousy, někdy uštěkanost (zvláště malá verze).

Co tu máme dále. Tak třeba německý boxer. Ten náš se jmenuje Banny a je to vodící pes pro nevidomé. Je úžasný, chytrý, přátelský a tou svou křivou tlamičkou umí podat i placatou pokličku. Banny je velkej miláček a umí krásně kroutit prdelkou. Klady: milující povaha, krásný vztah ke všem lidem a hlavně k dětem, ochota k práci. Zápory: někdy trochu slintá, malá odolnost vůči chladu, v noci trochu chrápe.

Eliška - „exot“ – ten největší. Alespoň na váhu. Má necelých 60 kilo a kohoutkovou výšku mezi 70 a 80 cm. Je to drobeček. Asi si myslí, že je maličká jako třeba bišonek, protože se často tak chová. Miluje malé pejsky a ráda by si vylezla k člověku na klín. Všechny nás tu svou milou povahou dostala. Ven chodí s červeným bryndákem se srdíčky a všude budí

pozornost. Její panička si toto plemeno vybrala, protože její nemoc ji připravila nejen o zrak, ale stěžuje jí i pohyb, a tak jí Eliška bude dělat oporu třeba na schodech. Všude jinde jí řekli, že je blázen, když chce bernardýna, ale nám to jako tak hloupej nápad nepřišlo. Vždyť přeci – cituji ze standartu plemene: „Tito psi se začali používat jako průvodci a zvláště jako záchranářští psi pro cestující zbloudilé v mlze a ve sněhu. Kroniky publikované v řadě jazyků hovoří o četných lidských životech, které tito psi vyrvali jistě smrti a ústní zprávy vojáků, kteří v roce 1800 překročili tento průsmyk s Napoleonem, zvýšili v 19. století popularitu bernardýnů, kterým se v té době říkalo "pes Barry" po celé Evropě.“ Zas tu byla výzva. A něco na té legendě o bernardýnech musí přeci být. A taky že jo. Eliška nám to předvedla hned po osmi týdnech výcviku, který nebyl nijak intenzivní. Přijela její budoucí panička a Eliška se ukázala v plné parádě. Tak opatrného a citlivého psa jako je Eliška, když vede nevidomou a špatně chodící paničku, jsme tu ještě neviděli. Všem nám padla čelist. Eliška se chovala jako vycvičený vodící

7.

pes, který nikterak neohrozí svého pána, a dokonce ani nedělala obvyklé potíže při výstupu z tramvaje

(normálně nechce jít z tramvaje ven). Když potom její panička odjela, Eliška trochu zlobila. Koukala na cvičitelku jako telátko a v té obrovské tváři se dalo jasně číst: „Co to tady na mě hraješ? Já moc dobře vím, že ty vidíš, tak si trhni nohou.“ Asi po týdnu si ale dala říct a pilně se učí dál. Ještě nevíte, že Eliška je cizinka. Koupili jsme až ze Slovenka. Klady: obrovská empatie, výborné na seznamování, nejí tolik, kolik by člověk přepokládal. Zápory: je strašně velká, v teple slintá, nutná péče o oči – povíslá víčka je nutné denně omývat borovou vodou, jinak se zanítí.

Záměrně nebudu psát o křížencích, neboť na to by jeden časopis nestačil. Doufám, že se Šemík, Kikina a Betyňka neurazí, protože jsou také co kus to originál.

Kateřina

Další článek je od naší slovenské kamarádky – hluchoslepé Aničky, článek nechávám v původní jazyce, neboť se domnívám, že překladem by ztratil na své kráse.

ONAGE

Predstavím sa Vám, som Veľká bradáčka Korene a soľ. Hovorí sa o mne že som agresívny pes. Čo nie je pravda. To len moji nevychovaní kolegovia mi robia zlé meno. Som síce temperamentná, svojhlavá, troška aj ostrá voči cudzím ľuďom, aj drzá niekedy, ale najmä zvedavá. Panička, ktorá si ma vybrala tá ale tieto moje vrtochy nebrala do úvahy. Jej išlo o to aby mi vyzdvihla moje dobré stránky ako sú Samostatnosť, dobrá pamäť, vernosť, ochraňujúca vlastnosť, odvážnosť, som opatrná pri deťoch a hendikepovaných. Viem aj dopredu hlásiť situácie síce nie ľudskou rečou ale psou a preto ma považujú mylné za uštekánym psom. Toto nemá byť pochvalnou ódou na moju rasu ale ma šťve, že tie dobre moje vlastnosti málo ľudí pozná. Teraz ak dovoľíte by som Vám hovorila niečo aj o

8.

mojej práci. Ja nie som ani záchranárka, ani ovčiarsky pes ale ani policajný či vojenský pes. Ako väčšina moji kolegovia bradáči. Prezradím Vám to. Pozorne čítajte. „Vpred...!“ Je to čo stále počúvam, keď chceme vyraziť niekam, pre mňa do neznáma od svojej nevidiacej paničky. Už asi tušíte čo za prácu vykonávam? Pokračujem v písaní. Ten deň ktorý chcem Vám opísať bol iný deň než tie ostatné.

Nevedela som poslúchať paničku a po márných pokusoch som nakoniec aj zastavila. Je to namáhavá cesta aj keď ju už poznám. Dneska táto cesta je zo všetkých vysilujúcich prác najúmornejšia. Šťastný je ten, kto vydrží a pokračuje v svojej ceste čo aj len vyšliapanej ceste. No niet väčšej hrdlačiny než kliesniť si cestu cez sneh. Pri každom kroku som sa zaborila snohami do snehu. Mám síce vysoké nohy ale tu teraz ani to nepomáhalo. Všade sneh okolo a ja sa strácam. Len problém je vtom, že panička ktorá sa drží o môj postroj sa spolieha na mňa. Už čakám kedy dorazíme do paničkine pracovisko kde je dobré teplúčko. Bol aj problém sa rozhodnúť či snehu pokračovať alebo obísť ako iné prekážky. Len nebolo teraz ako sa tomu vyhnúť. Keď som uvidela bielu vysokú budovu už som vedela, že sme šťastlivo dorazili. „Konečne už sme tu.“ Vzdychla som lebo, spadol so mňa obrovský balvan zodpovednosti. Je to naozaj veľká zodpovednosť na mojich malých ramenách. Síce aj na jej pracovisku musím na ňu dohliadať ale predsa už nie tak ostro. Na pracovisku ma čaká troška zábavnejšia práca. Kým panička moja zvykáva sedávať za stolom a pracovať, ja zatiaľ odpočívam pri jej nohách po namáhavej ceste. Pravdaže nie vždy. Sú aj chvíľky keď sa mi pri hovoríeva alebo sa mazny som ňou. Ale sú aj prípady keď ma požiada aby som jej zdvihla spadnuté predmety alebo doniesla jej odložené veci. Pri chystaní sa domou ja sama jej dávam do jej rúk paličku, obojok, vodítko jej čapicu, rukavice, skratka podľa potreby. Takže naozaj je to už o zábave. Už bol prípad aj taký keď som ju nechtiac ošpliechala s vodou, a aby nebolo zle tak som jej hneď doniesla iniciatívne handru aby sa utrela. Paničkina spolupracovníčka nemala slova. Pravdaže ja aj tie spolupracovníčky volám domou keď už je čas na odchod, niekedy síce márne ale z poslušnosti to robím pri každom odchode. Paničku zvykávam upozorňovať aj o obedňajšiu prestávku. Keď sme na obede mám čo robiť aby som sa zdržala kôli tým dobrým vôňam. Mäsko, ryža, čokoláda a iné dobrôtky. Ja pravdaže vtedy sa robím pod stolom ako keby nechumlilo. To všetko čo som spomenula je len mozaika toho ako ja pomáham mojej nevidiacej paničke. Mojou úlohou je aj na ňu nielen dozerať, viesť cez pre ňu neznáme trasy ale aj ju chrániť od rôznych nebezpečných situáciách. Keby som čo len chybičku spravila zapríčiním smrť svojej paničke. Jedným slovom paničke nielenže uľahčujem život ale mám obrovskú zodpovednosť. Bola som cvičená pre vedenie nevidiacej osoby

9.

lebo keď som zložila skúšku stala som sa vodiacim psom. Takže už viete v akom obore pracujem? Určite áno. Okolo idúci ľudia ale sú bez tolerancie a niekedy aj agresívni. Nevedia si predstaviť vôbec prácu vodiaceho psa. Len málo ktorí sa mi prihovoril. Väčšina sú schopný aj na moju packu stúpnuť bez mĺknutia oka. Je mi smutno, že ma považujú za blchavého špinavého psa a nie za pomocníka. Niektorý psy kamaráti mi závidia, lebo ja som stále pri paničke, a oni nie. Aj to zaobchádzanie je iné. Lebo nevidiaci vážia si svojich obetavých kamarátov. Je smutné aj to, že ja ako pes som jediným zdrojom niekedy pre postihnutého v tomto ignoráckom a flegmatickom svete. Kde panuje ľahostajnosť voči postihnutým. A tým by súhlasili aj moji psy kolegovia ktorý pracujú nielen ako vodiaci psy ale aj ako canystrapeuti, signálni psy pre nepočujúcich, a asistenčný psy pre vozičkárov. Tak čo vy nato? Je to pre Vás novinkou, že bradáč ako vodiaci pes? Ešte toho veľa neviete.

PhDr. Bognar Anna

Naše fotogalerie – tentokrát o priateľství a nepřátelství mezi různými živošnými druhy a psy

10.

Jaké máme povinnosti jako majitelé psů?

Něco z povinností majitele psa:

Opatřit psa evidenční známkou.

Opatřit psa náhubkem.

Respektovat ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání.

Neopustit psa, tzn. úmyslně se ho nezbavit vyhozením na ulici, v lese, na silnici apod. Dbát na to, aby pes neznečišťoval společné prostory obytných domů, chodníky, průčelí, portály obchodů, sadové cesty, stánky, dětská hřiště, parkující auta, veřejná zařízení apod.

11.

Odstranit psem způsobenou nečistotu - exkrementy, a to na všech veřejnostech využívaných místech, popř. dalších, je-li tak určeno
Dát psa očkovat proti vzteklině, popř. dalším onemocněním
Podrobit psa prohlídce veterinárním lékařem, je-li zjevně nemocen
Udržovat psa v čistotě.
Respektovat zákaz vstupu psů vydaných vlastníkem (nájemcem) pozemku apod.

Za velmi důležité považujeme kontakty na některé

Nonstop veterinární kliniky

JINDROVA 43, 155 00 PRAHA 5 – Stodůlky Telefon: 251 511 651,
251 617 564, 775 688 637
Revoluční 430, Velké Hamry, Telefon: 0428/387175, 0602/447509
Kolmá 12, Praha 9, Telefon: 02/6832777, 0603/461959
Nám.dr.Holého 8, Praha 8, Telefon: 02/6833278
Šénova 2136, Praha 4, Telefon: 02/7933956
Kleisslova 7, Plzeň, Telefon: 019/533461
Broučková 5395, Zlín, PSČ 76140, Telefon: 577 222 737
Štrossova 239, Pardubice, Telefon: 040/6614053, 0602/860669
Čechova 5, Olomouc, Telefon: 068/414351
Novovysočanská 2b, Praha 9, Telefon: 02/826960
Ostašovská 521, Liberec, Telefon: 048/5103881,
Na Šejdru 45, Praha 4, Telefon: 02/44470704, 0601/205822
Mládežnická 1340, Mladá Boleslav, Telefon: 0326/731757, 0602/350836
Hajnice 168, Telefon: 0437/893193, 0602/245863
Dražky 347, Norovy, Telefon: 0631/328210, 0603/201026
Černohorská 719, Tišnov, Telefon: 0504/412709, 0602/758009
Čeplova 380, Čáslav, Telefon: 0322/312536
Mlýnská 41, Prachovice, Telefon: 0338/23641, 0602/495545
Hodkovice 76, tel.: 241 93 24 09, 602/ 323 808, 603/ 979 19
Český Brod, Klučovská 1280, tel.: 203 62 24 60
Veterinární záchranná služba PET - MEDIC provádí výjezdy k úrazům,
nemocným zvířatům i převozy na ošetření u veterináře. Dispečink nonstop 724
184 840
VETERINÁRNÍ ZÁCHRANNÁ SLUŽBA SEJIDA TRANS (NONSTOP), tel.:
271 77 03 18, 251 64 15 05, 603/ 417 335, 602/ 322 212, 608/ 322 212

12.

Něco pro pobavení

Potkali se dva milovníci psů. Jeden se chlubí:

"Můj Astor už umí číst noviny."

"Já vím," říká druhý, "můj Rex mi to už říkal."

Dva psi si povídali:

"Tak co, jak ta ekonomická reforma ovlivnila tvoji životní úroveň?"

"Ani se neptej, nestojí to za nic. Zkrátili mi řetěz."

"To není tak zlé, aspoň nemusíš tolik běhat okolo, ne?"

"No to jo, ale žrádlo nechali tam, kde bylo předtím."

Jednou takhle hopsá slepý zajíček po pěšince, když zakopne o tlustého hada.

"Oh, promiňte, nechtěl jsem na vás šlápnout, ale víte, jsem slepý."

"Nic se nestalo," povídá had, "víte, byla to vlastně moje chyba. Nechtěl jsem se vám připlést pod nohy, ale víte, já jsem taky slepý a neviděl jsem vás přicházet. Co vy jste vlastně za zvíře?"

"Víte, já vlastně nevím, jsem slepý a v životě jsem se neviděl. Ale možná, že vy byste mne mohl prozkoumat a zjistit něco."

Tak had zajíčka ohmatal a povídá:

"Jste měkký, hebký, dlouhé jemné uši, krátký ocásek, roztomilý čumáček, vy prostě musíte být malý zajíček."

Zajíček radostí začal tancovat a přitom se zeptal, co je on za zvíře.

"Já vlastně taky nevím, nikdy jsem se neviděl, nemohl byste mě také prozkoumat a říct mi, co jsem za zvíře?"

Zajíček souhlasí a pak povídá:

"Jste tvrdý, studený, slizký a nemáte koule - vy musíte být právník!"

A to je všechno. Pište, co zajímavého jste zažili se svými miláčky. Časopis v internetové podobě Vám na požádání zašleme na Vaš mail. Pište si o něj na adresu: kacka@helpes.cz